

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 20 września 2016 r.

Pozwem z dnia 10 września 2015 r. (data nadania przesyłki poleconej) (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanego P. D. kwoty 2.884,67 zł wraz z odsetkami ustawowymi od wskazanych szczegółowo w pozwie kwot i dat do dnia zapłaty, a nadto o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu wskazano, że w dniu 21 grudnia 2000 r. P. D. zawarł z (...) sp. z o.o. umowę o wspólne inwestowanie nr 21/I B-15. Lokal został przekazany pozwanemu w dniu 24 grudnia 2004 r. Następnie, na mocy umowy z dnia 12 marca 2001 r. (...) sp. z o.o. przeniosła prawa i obowiązki związane z zarządzaniem nieruchomością, na której położony jest lokal, na rzecz powoda. Tytułem opłat za administrowanie nieruchomością wspólną powód wystawił obciążające pozwanego faktury VAT, których pozwany nie uregulował (k. 1-4 – pozw).

W dniu 2 października 2015 r. tut. Sąd w sprawie II Nc 24015/15 wydał nakaz zapłaty, od którego pozwany wniósł sprzeciw, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczeń powoda wynikających z faktur VAT nr (...) z dnia 31 maja 2010 r. oraz nr (...) z dnia 15 listopada 2011 r. Pozostałe należności zostały spłacone przez pozwanego przelewami bankowymi dokonanyymi w dniach 16 października 2015 r. i 14 grudnia 2015 r. Ponadto – w zakresie faktur, w których jako nabywca widnieje D. D. – pozwany wskazał, że nie przysługuje mu bierna legitymacja procesowa (k. 40-43 – sprzeciw).

W dniu 8 marca 2016 r. powód cofnął powództwo w zakresie kwoty 2.092 zł, wnosząc o zasądzenie od pozwanego kwoty 792,67 zł wraz z odsetkami za opóźnienie, liczonymi od kwot:

- 400 zł od dnia 15 czerwca 2010 r. do dnia zapłaty z tytułu faktury VAT nr (...),
- 292,70 zł od dnia 30 listopada 2011 r. do dnia zapłaty z tytułu faktury VAT nr (...),
- 161,31 zł od dnia 3 listopada 2012 r. do dnia zapłaty z tytułu faktury VAT nr (...),
- 170,69 zł od dnia 5 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty z tytułu faktury VAT nr (...).

Odnosząc się do zarzutu przedawnienia strona powodowa podniosła, że w niniejszej sprawie zastosowanie znajduje 10-letni termin przedawnienia, albowiem powód jako zarządzający nieruchomością działa w imieniu wszystkich współwłaścicieli, a zatem nie sposób uznać, że dochodzi roszczenia w ramach działalności gospodarczej (k. 55-57, 62-63 – odpowiedź na sprzeciw, k. 85-88 – pismo przygotowawcze powoda).

Przed zamknięciem rozprawy strony podtrzymywały stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 grudnia 2000 r. P. D. zawarł z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę o wspólne inwestowanie nr 21/I B-15. W wykonaniu umowy w dniu 24 grudnia 2004 r. spółka przekazała P. D. lokal położony w W. przy ul. (...) nr 13, zlokalizowany na osiedlu (...). Na mocy umowy z dnia 12 marca 2001 r. (...) sp. z o.o. przeniosła prawa i obowiązki związane z zarządzaniem nieruchomością położoną w W. przy ul. (...), na której położony jest lokal, na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą w W..

(dowód: okoliczności bezsporne, umowa o wspólne inwestowanie – k. 16-19, protokół zdawczo odbiorczy – k. 21, umowa z dnia 21 marca 2001 r. – k. 22-23).

(...) sp. z o.o. wystawiła z tytułu administrowania nieruchomością na rzecz P. D. następujące faktury VAT:

- nr (...) z dnia 31 maja 2010 r. na kwotę 679,85 zł z 14-dniowym terminem płatności,
- nr (...) z dnia 15 listopada 2011 r. na kwotę 324,71 zł z 14-dniowym terminem płatności.

Ponadto spółka wystawiła na rzecz D. D. faktury VAT:

- nr (...) z dnia 17 października 2012 r. na kwotę 264,65 zł z terminem płatności do dnia 2 listopada 2012 r.,
- nr (...) z dnia 20 listopada 2012 r. na kwotę 170,69 zł z terminem płatności do dnia 4 grudnia 2012 r.

(dowód: faktury VAT - k. 24-27).

Pismem z dnia 28 stycznia 2015 r. (...) sp. z o.o. wezwała P. D. do zapłaty należności wynikających z ww. faktur VAT.

(dowód: wezwanie do zapłaty – k. 34-35).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów złożonych do akt przez strony. W odniesieniu do dokumentów, które zostały przedłożone w formie zwykłych kserokopii, strony nie zakwestionowały rzetelności ich sporządzenia, ani nie żądały złożenia przez stronę przeciwną ich oryginałów (zgodnie z art. 129 k.p.c.). Także Sąd badając te dokumenty z urzędu nie dopatrywał się w nich niczego, co uzasadniałoby powzięcie jakichkolwiek wątpliwości, co do ich wiarygodności i mocy dowodowej, dlatego stanowiły podstawę dla poczynionych w sprawie ustaleń. Dodatkowo czyniąc ustalenia faktyczne Sąd uwzględnił twierdzenia strony, którym przeciwnik nie przeczył w trybie art. 230 k.p.c.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Niniejszym pozwem strona powodowa domagała się ostatecznie zapłaty od pozwanego P. D. kwoty 792,67 zł wraz z odsetkami za opóźnienie, wynikającej z faktur VAT nr: (...) z 31 maja 2010 r., (...) z 15 listopada 2011 r., (...) z 17 października 2012 r. oraz (...) z 20 listopada 2012 r.

Pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczeń wynikających z faktur VAT nr (...). W ocenie Sądu zarzut ten był w pełni uzasadniony i zasługiwał na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 117 § 1 i 2 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu; po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Stosownie natomiast do art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. W myśl art. 120 § 1 k.c. zd. pierwsze bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

W niniejszej sprawie nie ulegało wątpliwości, że obowiązujący stronę powodową termin przedawnienia wynosi trzy lata, bowiem jej roszczenie majątkowe dochodzone pozwem jest związane z prowadzoną przez spółkę działalnością gospodarczą. Argument strony powodowej, iż w przedmiotowej sprawie występuje w imieniu współwłaścicieli, wobec czego przedmiotowego roszczenia nie sposób uznać za dochodzone w ramach działalności gospodarczej, nie jest trafny.

Jak zwrócił uwagę Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 2015 r., I CSK 1003/14 (LEX nr 1943195) „działalność gospodarcza w rozumieniu art. 118 in fine k.c. powinna mieć zawodowy (stały) charakter; cechować

się powtarzalnością podejmowanych działań; być podporządkowana zasadzie racjonalnego gospodarowania oraz wiązać się z uczestnictwem w obrocie gospodarczym, przy czym cechy te powinny wystąpić łącznie. Aby art. 118 in fine k.c. miał zastosowanie musi zachodzić związek pomiędzy prowadzoną przez przedsiębiorcę działalnością gospodarczą i dochodzonym roszczeniem majątkowym. Oznacza to, że roszczenie powinno mieścić się w przedmiocie tej działalności gospodarczej nie tylko w sposób bezpośredni, ale także pośredni, jeżeli pomiędzy tym przedmiotem a roszczeniem zachodzi związek o charakterze normalnym i funkcjonalnym”. W ocenie Sądu związek roszczenia powoda z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą jest ewidentny – z przedłożonego bowiem do akt sprawy odpisu z Krajowego Rejestru Sądowego dotyczącego (...) sp. z o.o. wynika, że przedmiotem jej przeważającej działalności jest „wynajem i zarządzanie nieruchomościami własnymi lub dzierżawionymi”. Z kolei usługą, za świadczenie której spółka wystawiła omawiane faktury VAT, było „administrowanie nieruchomością wspólną”. Zatem związek dochodzonego roszczenia z prowadzoną przez powoda działalnością nie budzi wątpliwości.

W realiach niniejszej sprawy za niezasadną należało uznać także argumentację powoda, że skorzystanie z instytucji przedawnienia stanowi naruszenie zasad współżycia społecznego. Zgodnie z przyjętym przez judykaturę poglądem, skorzystanie przez dłużnika z zarzutu przedawnienia roszczenia podlega kontroli sądu pod kątem nadużycia prawa podmiotowego, jednakże uznanie roszczenia przedawnionego na podstawie art. 5 k.c. może nastąpić w sytuacjach wyjątkowych (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 15 lipca 1999 r., II UKN 44/99, OSNP 2000/21/798, LEX nr 42934, z dnia 14 listopada 1997 r., II CKN 451/97, LEX nr 511020). Aby w danym wypadku można było przyjąć, że podniesienie zarzutu przedawnienia jest nie do pogodzenia z zasadami współżycia społecznego, musi zostać w szczególności wykazane, iż bezczynność wierzyciela w dochodzeniu roszczenia była usprawiedliwiona wyjątkowymi okolicznościami. Istotne znaczenie dla oceny zarzutu przedawnienia z punktu widzenia zasad współżycia społecznego może mieć zwłaszcza czas opóźnienia w dochodzeniu roszczenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2000 r., III CKN 522/99, LEX nr 51563).

W niniejszej sprawie zarzut nadużycia prawa podmiotowego poprzez skorzystanie przez pozwanego z zarzutu przedawnienia należało uznać za nieprzystające do jej okoliczności. Powód nie wykazał w najmniejszym stopniu, by wystąpiły jakiegokolwiek wyjątkowe okoliczności, które uzasadniałyby uwzględnienie roszczenia przedawnionego. Należy bowiem zwrócić uwagę, że powód – jako profesjonalny podmiot obrotu gospodarczego – winien był dochować należytej staranności w dochodzeniu swoich zobowiązań. Tymczasem roszczenie, którego domagał się powód, już w dacie wystosowania do pozwanego wezwania do zapłaty z dnia 28 stycznia 2015 r., było częściowo przedawnione. Jednocześnie strona powodowa nie wykazała, by dłużnik zachowywał się względem niego niełojalnie, wielokrotnie utwierdzając go w przekonaniu, że świadczenie spełni i negocjując odroczenie warunków płatności lub w inny sposób chcąc wywołać u niego przekonanie o dobrowolnym zadośćuczynieniu roszczeniu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 15 maja 2014 r., I ACA 68/14, LEX nr 1506726, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2014 r., V CSK 370/13, LEX nr 1491334).

Biorąc powyższe okoliczności pod uwagę, Sąd uznał, iż roszczenie powoda wynikające z faktur VAT nr (...) przedawniło się – stosownie do terminów płatności tam wskazanych – odpowiednio z dniami 15 czerwca 2013 r. oraz 30 listopada 2014 r., a więc przed wytoczeniem powództwa.

Sąd w składzie orzekającym podziela w całości stanowisko pozwanego również w pozostałym zakresie, tj. co do kwot żądanych przez powoda na podstawie faktur VAT nr (...), w których jako nabywca została wskazana D. D.. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, warunkiem stwierdzenia wiarygodności na podstawie wystawionej faktury VAT jest, by zawierała ona wszystkie niezbędne dane dla jej identyfikacji (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 2004 r., III CK 173/03, LEX nr 174179), a więc również skierowanie jej do osoby uprawnionej (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 1992 r., III CZP 56/92, OSNC 1992/12/219, LEX nr 3794). Skoro więc w omawianych dokumentach księgowych jako nabywca usługi została wskazana D. D., nie można uznać, by zobowiązaniem do zapłaty wskazanych w nim kwot był P. D.. Wobec tego w tej części Sąd uznał powództwo za nieudowodnione (art. 6 k.c.), co skutkowało jego oddaleniem.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Sąd oddalił powództwo w całości, więc pozwanego należało uznać za stronę wygrywającą sprawę, dlatego też Sąd w całości obciążył tymi kosztami stronę powodową. Na koszty postępowania poniesione przez pozwanego składały się koszty zastępstwa procesowego w wysokości 600 zł, ustalone na podstawie § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r. poz. 490 j.t.), powiększone o opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Mając na względzie powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji.

(...)

Z: (...)

(...)